

Det næste punkt på dagsordenen er:

24) 1. behandling af beslutningsforslag nr.

B 170:

Forslag til folketingsbeslutning om bedre vilkår for arbejdsfordeling.

Af Eigil Andersen (SF) m.fl.

(Fremsættelse 03.04.2009).

Kl. 17:38

Forhandling

Første næstformand (Svend Auken):

Forhandlingen er åbnet, og jeg giver ordet til beskæftigelsesministeren.

Kl. 17:38

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Beslutningsforslag nr. B 170, som vi nu skal behandle, handler om bedre vilkår for arbejdsfordelinger. Forslaget indeholder en række delelementer, som jeg gerne vil knytte nogle kommentarer til, men lad mig sige det straks: Regeringen kan ikke støtte forslaget. Det vil bryde med nogle af de grundlæggende principper i arbejdsløshedsforsikringen, og konsekvenserne af forslaget vil være en række særregler for personer omfattet af arbejdsfordeling. Jeg opfatter nemlig forslaget som et ønske om at åbne mulighed for flere og længere arbejdsfordelinger, hvor de almindelige regler for dagpenge ikke skal gælde, og som et ønske om at bruge arbejdsfordelinger som en slags videreuddannelsesperiode.

Lad mig indledningsvis minde om, at regeringen for nylig har åbnet mulighed for mere fleksible arbejdsfordelinger, så de bedre passer til virksomhedernes behov. Tidligere skulle arbejdstiden være nedsat med mindst to hele dage pr. uge eller 1 uges ledighed fulgt af 1 uge med arbejde på fuld tid. Fra april og 1 år frem kan arbejdsfordelinger også tilrettelægges med 2 ugers arbejde fulgt af 1 eller 2 ugers ledighed. Det betyder bl.a., at virksomheder med treholdsskift nu har mulighed for at aftale arbejdsfordeling, hvor to hold kan varetage produktionen, mens det tredje hold er ledigt. De tre hold kan også skiftes til at være på arbejdsfordeling hver tredje uge, og virksomhedens produktion kan så fortsætte, uden at der afskediges medarbejdere. Samtidig vil jeg dog gerne slå fast, at arbejdsfordeling hverken er eller skal være permanente støtteordninger for virksomhederne eller for medarbejderne, heller ikke selv om vi oplever en international økonomisk krise.

Formålet med arbejdsfordelinger er og skal fortsat være en kortvarig hjælp i situationer,

hvor en virksomhed f.eks. midlertidigt oplever en ordrenedgang. Meningen er ikke, at medarbejdere skal bringes til virksomheden i længere perioder, når der reelt ikke er arbejde til dem. Det gælder også under den nuværende økonomiske krise, for der er faktisk stadig områder med mangel på arbejdskraft. Jo mere vi lempet på reglerne, jo mere kommer arbejdsfordelinger til at minde om erhvervsstøtte, og det er ikke dagpengesystemets opgave.

Forslagsstillerne ønsker, at personer i arbejdsfordeling skal undtages fra de almindelige krav, som man stiller til dagpengemodtagere. Dagpenge gives til personer, der ikke kan få arbejde. En af grundstenene i systemet er derfor, at de skal søge arbejde, de skal hurtigst muligt blive selvforsørgende. Derfor mener jeg også, at personer på arbejdsfordeling skal søge job i de uger, hvor de ikke arbejder.

Reglerne på dagpengeområdet skal være klare og gælde ens for alle. Det synes jeg er et godt princip. Det gælder både reglerne om, hvad der tæller med i dagpengeperioden og i forhold til tidsbegrænsningen på 30 uger for supplerende dagpenge.

For så vidt angår forlængelsen af perioden, hvor man kan aftale arbejdsfordeling uden krav om godkendelse, forstår jeg forslaget således, at man reelt ønsker, at der frit skal kunne aftales arbejdsfordeling i op til 26 uger uden godkendelse fra det regionale beskæftigelsesråd. Men jeg kan ikke se nogen grund til, at vi skal ændre på reglerne for, hvor længe man kan være på arbejdsfordeling.

Som jeg har sagt tidligere, mener jeg, at arbejdsfordelinger skal være en kortvarig hjælp i situationer, hvor en virksomhed f.eks. midlertidigt oplever ordrenedgang. Efter de gældende regler kan man derfor aftale arbejdsfordelinger i op til 13 uger. Hvis aftalen skal forlænges, skal det godkendes af det regionale beskæftigelsesråd. Der er dermed allerede i dag mulighed for arbejdsfordelinger af længere varighed, men jeg mener, at det er rimeligt, at længerevarende arbejdsfordelinger skal godkendes af de regionale beskæftigelsesråd. Hvis man bare automatisk kunne aftale arbejdsfordelinger i 26 uger uden godkendelse, ville ordningen ikke længere som udgangspunkt være en kortvarig hjælp, for jeg betragter 26 uger eller ½ år, som det jo er, som en periode af længere varighed.

I modsætning til forlagsstillerne mener jeg ikke, at længerevarende arbejdsfordelinger nødvendigvis er en fordel for medarbejderne. For